

den Pligt at kæmpe energisk for politisk Stemmeret for Kvinder. Det er derfor, at deres Kamp for Demokratiseringen af Stemmeretten til Statens og Kommunens lovgivende og administrerende Organisationer til Gunst for Proletariatet i Særdeleshed maa omfatte Kampen for Kvindestemmeret, hvilken de maa fordre og kæmpe for med Kraft i deres Propaganda, ja, lige ind i Parlamentets Hjerter.

Ser De, mine Damer, vi maa ikke tabe Modet; thi naar Spørgsmaalet om Kvindestemmeret bliver alvorligt diskuteret i det franske Parlament, skal vi komme et stort Skridt fremad. Vi har nu intet andet tilbage end at resignere og gentage for os selv hint gamle Ord, hvormed man saa ofte har søgt at berolige vor Utaalmodighed;

»*Tout arrive à point à qui sait attendre!*«

Lad os haabe, at vi ikke skal vente for længe.

Claire Thibault-Raphanaud.

Fra Kvindebevægelsen i England.

Kvindernes Ansøgning om politisk Stemmeret.

28de Februar 1908.

Den 8de Marts 1907 kom Mr. Dickinsons Lovforslag om Kvinders politiske Stemmeret til Behandling i Underhuset. Efter stærkt farvede Taler fra de forskellige Standpunkter, sørgede man for, at den ikke kom til Afstemning, Talerne trak Tiden ud til det Klokkeslet Mødet hævdes; en Taktik, man muligvis netop benytter, naar der kunde være Udsigt til for mange »Ja'er til, at man turde voe Forsøget.

Kritiken i Times den følgende Dag var hvas. Den siger, at Quintessentsen af Premierministerens Tale udtrykte, at Mr. Dickinsons Lovforslag vilde give Kvinder i bedre Stillinger Stemmeret, men tilbageholde den for Arbejderskerne. Bladet citerer Talere, der udpeger, at hvis Englands Kvinder fik politisk Stemmeret, vilde de ogsaa efterhaanden faa Sæde i Parlamentet. Times siger: »Her ser man, at Rækkevidden af Forslaget gaar længere frem end blot at udøve Indflydelse paa Spørgsmaal som f. Eks.: Sundhedslære, Børneopdragelse, Afholdsbevægelse, for hvilke Campbell Bannerman finder Kvinderne saa godt egnede. Nej, her kommer vi lige ind paa Livet af en Absurditet, som hverken Dronning Elisabeths eller Kejserinde Catharinas Navne kan slaa ned. Thi *Magten* er nu engang og vil vedblive at være det eneste Middel, hvormed England i denne onde Verden vil kunne bevare sin Eenhed, og denne Magt er ikke indskrænket til Slagmarken. Den er indvævet i enhver af Regeringssystemets Enkeltheder og har især Betydning i et saa stort og sammensat Kejserrige som vort.

«Millioner af Kongens Undersaatter er af

fremmed Race, der ikke har nogensomhelst Anelse om, hvad en frisindet Regering betyder. Det er svært nok at kunne regere disse under en demokratisk Regering; men hvis nu denne demokratiske Regering bestod af Kvinder, hvad saa? Hvad vilde Indiens Følelser blive, om f. Eks. vort Parlament var klædt i Skjorter?»

»Dette er et Argument som ikke engang Hensynet til Arbejderskernes økonomiske Status kan danne en Modvægt til.

Dette samme Lovforslag skal den 28de Februar 1908 indgives til anden Behandling. Man tvivler meget paa, hvorvidt det vil faa en bedre Skæbne end i 1907, og alle tilnærmelige Medlemmer af Underhuset bliver i disse Dage bestormede af kvindelige Venner og Bekendte, for at de skal støtte Sagen. Paa den anden Side anmodes Modstanderne om at holde sig borte.

Vi frygter meget for, at Pessimisterne faar Ret i deres mørke Forudsigelser om, at man ikke naar videre frem end sidst.

Forskellige Breve til »Times« fra de sidste Dage.

Ærede Hr. Redacteur!

»Jeg formaar ikke længere at tie stille men maa give den dybe Harm og Vrede Udtryk, der fylder mit Hjerter, og mange andre engelske Kvinders over Suffragetternes uværdige Opførsel. Tusinder af Kvinder vilde — ligesom jeg selv — være glade ved, om der kunde sættes en Stopper for denne ukvindelige Lyst til at gøre Opsigt. Men vi viger tilbage for al Offentliggørelse og staar ganske magtesløse. Jeg ønsker dog at forsikre Englands Mænd om, at der er mange af os, som føler sig skamfulde over vort Køn, og det er vort Haab, at hverken det konservative Parti eller det liberale Parti vil lade sig tvinge til at give Stemmeret til hine Kvinder, som ved deres voldsomme og ubeherskede Opførsel allerbedst viser, hvor helt igennem uskikkede de er til at modtage den politiske Stemmeret.

»Mange fattige Folk begynder at føle sig tyngede ved al den Langmodighed, der vises disse »Lovbrydere«, fordi de er saakaldte »Damer«. De skulde snart faa, hvad de fortjente, om det var Folkets Kvinder, der fandt paa at trodse Politiet og bryde sig Vej ind i Andres Huse.

»Man har bedt mig om at være Tolk for disse Følelser, thi jeg er Ejendomsbesidder og maatte kunne fordre Stemmeret, om jeg vilde. Men jeg er allergladest ved baade at lægge Administration og Lovgivning i engelske Mænds Hænder, hvis hele Opdragelse og Træning frembringer baade Ligevægt i Sindet og en overlegen Dømmekraft.

»Jeg tillader mig herved at sende Dem mit Kort, men vil dog bede Dem om ikke at offentliggøre mit Navn, thi hvem véd, om ikke mit Hus i saa Tilfælde skulde blive angrebet af disse hysteriske Fruentimmer!

Deres forbundne Y. Z.

Ærede Hr. Redacteur!

Et Brev adresseret til Dem stod i »Times« for den 18de Februar 1908. Brevskriverinden siger, hun — eller han — ikke længere for-

maar at tie. Hvor tilbøjelige end mange af Deres Læsere skulde være til at tro, at Brevet hidrører fra en angstelig, ældre Hætte, maa vi dog opfatte Brevskriveren som en Kvinde, der er bleven opskræmmed i sin behagelige og selviske Tilværelse ved Manifestationer som — hvis hun da ikke skriver i behagelig Spøg — sætter hende i Frygt for, at disse skulde kunne blive dirigerede mod hendes Person og Hus af »hysteriske Fruentimmer«. Brevskriverinden behøver sikkert ikke lade sine irriterede Nerver blive afficeret af en saadan Ængstelse, thi de Folk hun hentyder til, har andet at gøre, end hvad hun tænker sig.

Y. Z. fortæller, at hun er Besidder af store Ejendomme og maatte kunne fordre Stemmeret, men at hun foretrækker, at lade Administration og Lovgivning ligge i engelske Mænds Hænder, hvis Personer og Uddannelse bringer større Ligevægt i Sindet og mere overlegen Dømmekraft, end hvad Kvinderne har. Men endog Englændere er — efter vor Formening — Sønner af deres Mødre, og vi har ofte hørt Y. Z's mandlige Meningsfæller ytre, at: »Den Haand, der rører Vuggen regerer Verden«. — Vore Mænd har i deres mandlige Visdom bestemt, at Kvinder selv skal have Kontrollen af deres Ejendom. Kvinder er beskattede, for at de skal bære Statens hele Byrde, og dog har de ingen Repræsentant i Regeringen. De har faaet Stemmeret i Raad, som styrer det borgerlige Samfundsliv; men de er ikke berettigede til at vælge Parlamentsmedlemmer. Ogsaa har Kvinder indtil fornylig haft gode Muligheder i Landets industrielle Liv.

Det er sikkert for den, der lever i Rigdom og Velvære, en ringe Sag at hjælpe til at lede eller mislede et Lands Bestyrelse; men det er et Spørgsmaal om Brød, om Hus og om Hjem for de mange, der afhænger af disse Kvinder, der ikke har Ejendom, men hvis forslidte Hænder arbejder fra tidlig Morgen til sildig Aften for at skaffe det allernødvendigste til dette Hjem.

Mange fattige Folk — siger man os — er skandaliserede over den Langmodighed man viser disse »Lovbrydere! — Forleden Dag spurgte et Medlem af Underhuset, der just ikke var kendt for venligt Sindelag mod de fængslede Kvinder, om »hvorfor de ikke behandlede med samme Hensyn som f. Eks. Mr. Stead, Mr. John Burns og utallige andre passive Modstandere af parlamentariske Bestemmelser?« De fleste af de fængslede Kvinder repræsenterer Arbejdsklassen. Kun faa af dem vilde af Y. Z. blive anerkendte som »Damer«, og ingen af dem vilde skotte om at gøre hendes Bekendtskab. De har ikke anmodet om nogen skaansommere Behandling. De sidste sørgede for at blive arresterede, for at en Anklage-Akt kunde blive fremtvunget. De spiller det Spil, de nu en Gang har valgt, redeligt og ærligt. Landet er deres Dommere. Til dette og til hine, der altid henvender sig til Parlamentet ved ethvert konstitutionelt Middel, som de har i deres Magt, maa de appellere, og Parlamentet vil give sit Svar den 28. Februar.

»Jeg har ingen Frygt for nogen Fjende, end ikke for hine, der hører os til, og jeg beder Dem sætte min Underskrift som

Deres meget forbundne

Frances Balfour.

(Lady Balfour er Præsident for Londons Centralforening).